

MISSA TVE2

15-1-2017

Permeteu-me que dirigeixi especialment aquestes meves paraules de l'homilia a les persones ancianes i malaltes que tenen en la celebració que ofereix Televisió Espanyola en la seva segona cadena en català el goig de participar en la missa dominical. Molts de vosaltres teníeu el bon costum, après des de la vostra infantesa, de celebrar la missa cada diumenge en les vostres parròquies. Ara la televisió es converteix en la vostra «parròquia»; encara que, gràcies a Déu, també la vostra parròquia pròpia, per mitjà dels mossens, dels religiosos i de laics, us fa el bon servei de portar-vos la sagrada comunió, per alimentar-vos del Pa de vida eterna. Alguns, però, que no teníeu abans aquest costum, ara també experimenteu la bellesa i la pau que dóna la celebració de la missa de cada diumenge. A tots la meua salutació ben cordial, com feia sant Pau: *Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.*

Avui en l'evangeli hem escoltat com Joan Baptista dóna testimoniatge de qui és Jesús. I ho diu amb paraules ben clares. Diu de Jesús que és *l'Anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món*, i encara més clar: *Jesús és el Fill de Déu*. Vosaltres teniu el goig de ser cristians; el goig de creure en Jesús, Fill de Déu. Un goig que es fa agraïment, perquè, com apreníem en la catequesi, som cristians per la gràcia de Déu. La fe és un do de Déu i hem de ser agraïts. La fe cristiana, la fe en Jesús, la va rebre dels vostres pares i dels vostres avis; i, amb aquesta fe, us donaren el sentit de la vida. Quants records porteu en el cor de la fe dels vostres pares, dels vostres avis! Us convido a donar gràcies pels vostres pares i avis que us van donar el millor que tenien, la fe en Jesús; aquella fe en la qual volem viure sempre, la fe en la qual volem morir. Però no penso que erri molt en sospitar que els fills i els néts de molts de vosaltres no tenen, o almenys no viuen, la fe en Crist com la viviu vosaltres i les generacions anteriors. No sé què ens ha passat. Potser no hem sabut com transmetre prou bé la fe. O podem pensar també que els afalacs del món, que promet molt, però no dóna res, sinó que ho pren tot, els té una mica enganyats. Certament que són bones persones. Ho sé. Però a una persona sense conèixer i seguir Crist li manca molt. I és que en el cor de l'home sense Jesús hi ha un buit que mai no s'acaba d'omplir. Podem tenir tot i més del que el món pot donar, però sempre hi ha una pregunta en el fons del cor que resta sense resposta. El papa Francesc ho diu d'aquesta manera: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

Què podem fer nosaltres? La primera cosa i de molt de valor és la pregària, acompanyada de l'ofertament dels sofriments. L'oració sempre arriba al cor de Déu. I encara més, si pot ser, la pregària dels pares i dels avis i dels germans per aquells als quals estem units pels vincles familiars. Mai no es perd ni una sola pregària ni una sola llàgrima vessada per aquells que estimem i per a qui volem el millor, i volem que es trobin amb Jesús. En aquest moment en què les forces són menys i l'activitat ha estat molt reduïda, la vostra pregària és de molt de bé per a l'Església, no en dubteu gens. La pregària d'intercessió, ens diu el Sant Pare, «és com "el llevat" en

el si de la Trinitat. Podem dir que el cor de Déu es commou per la intercessió, però en realitat ell sempre ens guanya per mà, i el que possibilitem amb la nostra pregària d'intercessió és que el seu poder, el seu amor i la seva lleialtat es manifestin amb major nitidesa en el poble» (ibídem, 281). Preguar, sí, però també no perdre l'ocasió per a parlar de Jesús a tots, i molt especialment als més petits de casa. Poc els en parlaran altres i el que diu l'avi o l'àvia resta imprès molt endins del cor i, en el temps de Déu, donarà fruit.

A tots, però, ens ha d'arribar al més pregon del nostre cor la urgència missionera i evangelitzadora. Jesús és aquell al qual es refereix el profeta Isaïes, tal com hem escoltat: *T'he fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra*. Molts homes i dones de la nostra terra al llarg dels segles han escoltat en el seu cor la crida a ser portadors de Crist per tota la terra. Han estat els missioners i les missioneres, sacerdots, religiosos i laics que s'han convertit en ambaixadors de Crist, amb la paraula i el testimoniatge de caritat solidària. En aquests moments —ja ho hem dit moltes vegades— aquesta terra nostra, cada dia més, va prenent les característiques d'un país de missió: dades de bateigs, de casaments per l'Església, d'assistència a la missa dominical; de nombre de sacerdots i religiosos, de pares i alumnes que escullen la classe de religió a l'escola... Tot això no ens ha de fer caure en el pessimisme, que no té res de cristià, sinó que ens ha de fer prendre consciència que tots, tots nosaltres, els qui creiem en Crist, hem de ser missioners. Tots hem de ser com Joan Baptista, els qui assenyalin als altres qui és Jesús. I això ho hem de fer amb la paraula clara i explícita i amb el testimoniatge dels qui lluiten per ser autèntics seguidors de Jesús. Aquells que malden per ser cada dia servidors dels altres, sembradors de perdó i misericòrdia, artesans de pau allà on són. Aquells que demanen al Senyor tenir uns ulls capaços de veure els qui són al seu costat i necessiten la paraula i el gest de tendresa i misericòrdia.

Una darrera cosa. Hem escoltat com sant Pau, en el començament de la seva primera carta als corintis, expressa amb claredat el seu convenciment: *Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol*. Ell no tenia cap dubte: havia estat cridat per Déu a ser apòstol de Crist, enviat a anunciar l'evangeli. Dic això perquè una necessitat de tots els bisbats amb seu a Catalunya és la manca de sacerdots, de mossens, per a servir degudament totes les parròquies i comunitats. Ben segur que molts ho noteu. Pocs mossens, i d'aquests, molts massa grans i, a més, amb moltes activitats a fer. Ja sabem que els sacerdots són insubstituïbles en allò que els és propi: la presència de Crist pastor enmig del seu poble. Si hi manquen els sacerdots, falta la celebració de l'Eucaristia, el perdó dels pecats en el sagrament de la penitència. Els sacerdots fan present el ministeri apostòlic de l'anunci de la fe i la celebració dels misteris de Crist.

No penso pas que el jovent dels nostres pobles i ciutats no sigui capaç de respondre amb generositat al Senyor. El cor del jove és capaç de somiar i d'acollir desitjos de lliurament a favor dels altres. El gran repte que tenim és com fer arribar la crida del Senyor al cor d'aquests joves. No hem de tenir por de treballar amb els infants i els joves. Hem d'anar a cercar-los en els seus llocs d'interès, en el temps de lleure. Necessitem veritables apòstols

dels joves. I aquí tornem tots a tenir un paper importantíssim en la pregària. En l'evangeli trobem un manament de Jesús: *Hi ha molt a segar i pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més segadors a les seves messes.* L'Església que peregrina a Catalunya necessita aquests sembradors. Al qui és l'amo, a Déu nostre Senyor, li demanem aquest do de les vocacions sacerdotals, sabent que ell és el primer que sap que en tenim necessitat i ens les vol donar.

Celebrem, doncs, aquesta eucaristia amb una mirada ben oberta a tota l'Església i a tot el món, com el mateix Pau ens ha dit avui: *amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesús.* Aquesta és la meravella de l'Església i de la missa: encara que sigui sol, encara que siguem pocs o molts, estem units a tots els qui creuen en Crist estesos per tot el món. Encomanem-los i ens encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de l'Església. Que ella ens sigui, ara i sempre, auxili dels cristians. Així sigui.